

AZ ÉN HAMLETEM

Én csupán elmondom egy kicsit versben,
Nincs is többre felhatalmazásom,
Bűnben nemzettek engem, úgy, ahogy kell,
Izzadtan, reszketve a nászágyon.

Tudtam, hogyha elszakadunk a földtől,
Fenn minden sokkal kegyetlenebb lesz.
Mint vérszerinti utód és királyfi,
Trónra törtem, a sors rendelte ezt.

Éreztem, minden úgy lesz, ahogy akarom,
Nem buktam el és sohasem vesztettem,
Társaim, mint atyáik a koronát,
A tanulásban, vívásban úgy szolgáltak engem.

Nem kellett gondolkodnom, hogy mit mondjak,
Könnyen engedtem a szót a szélnek,
Az összes főúri csemeték,
Úgy hittek nekem, mint egy vezérnek.

Reszkettek tőlünk az éjjeliőrök,
Az idő testén rút himlőhely voltam,
Bőrökön háltam, kés hegyéről ettem,
Bokros lovam kengyellel kínoztam.

Tudtam, egyszer azt mondják: „Uralkodj!”
Bélyegével megjelölt a végzet,
Megmámorosodtam a vérték között,
És túrtam a sok tanárt és könyvet.

Mindig csak a szájjammal mosolyogtam,
Lapos pillantások rossz titkait
El tudtam rejteni, hisz' a Bolond nevelt,
Ő halott már. Ámen, Szegény Yorick.

Még a fosztozkodást is megtagadtam,
Rendjelet, birtokot, előjogokat,
Megsajnáltam a halott apródot,
S széttapostam a zöld hajtásokat.

A vadászat örömét elfeledtem,
Meggyűlöltem paripát, kopót,
Sebzett vad nyomáról visszalovagoltam,
Ostorral vertem agarat, hajtót.

Lassan garázdálkodás váltotta fel
A hétköznapi kedves játékaikat,
Éjjelente a folyóban titokban
Mostam le a nappal disznóságait.

Ahogy érettebb lettem, egyre butultam,
De nem merültem el az intrikákban,
Nem tetszett a kor és benne az ember,
Magamat inkább a könyvekbe ástam.

Agyam tudásra volt éhes, mint a pók,
Értette azt erőt és a mozgást,
Mire jó a tudomány s a gondolat,
Ha életünk csupa cáfolat, tagadás.

A régi barátokat elvesztettem,
Hálóvá lett Ariadné fonala,
Lenni, vagy nem lenni, ezen tűnődtem,
És ez megoldhatatlan probléma.

Örökké hullámszik a baj tengere,
Mintha kölest szitálnánk hiába,
De kiostáljuk az olcsó választ a
Nyakatekert, furcsa dilemmára.

Az ősök szava hívott a halk neszen át,
Mentem, mögöttem kétségek lopóztak,
A súlyos gondok fölfelé emeltek,
Testem szárnyai a sír felé húztak.

Gyenge bronzá forrasztottak az idők,
Ki sem hültem, már kezdtem szétmállni.
Vért ontottam, mint akárki, s úgy, mint ők,
A bosszúnak nem tudtam ellenállni.

5

Vég előtt a siker - maga a bukás.
Ophélie! Nem hiszek az elmúlásban,
De én, a gyilkos most egyenlő vagyok
Kikkel együtt fekszem a halálban.

Hamlet vagyok, az erőszakot megvetem,
A dán koronára mindig is köptem,
Szerintük csak a trónért téptem számat,
És érte riválisomat megöltem.

Lázálom és fellángolás hasonlók,
Sunyi halál lesi a születést,
A fondorlatos választ nem mi adjuk meg,
És nem leljük a megfelelő kérdést.

(Fordította: Hobo)

